

عنوان مقاله:

مدل ساختاری خودمراقبتی بر اساس خودفراروی با میانجی گری حمایت اجتماعی در بیماران مبتلا به دیابت

محل انتشار:

دانشور پزشکی (نشریه پژوهشی پایه و بالینی)، دوره 30، شماره 4 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

الهام ذال - گروه روانشناسی، واحد نجف آباد، دانشگاه آزاد اسلامی، نجف آباد، ایران

حسن رضایی جمالویی - گروه روانشناسی، واحد نجف آباد، دانشگاه آزاد اسلامی، نجف آباد، ایران

مهدی طاهری - دانشکده علوم انسانی، دانشگاه سجاد، مشهد، ایران

خلاصه مقاله:

مقدمه و هدف: دیابت بیماری مزمنی است که نیازمند پذیرش و مراقبت است؛ بنابراین جهت افزایش دانش و انگیزه ی بیماران برای مراقبت از خود توصیه اکید می شود. مطالعه حاضر با هدف بررسی مدل ساختاری خود مراقبتی بر اساس خودفراروی با میانجی گری حمایت اجتماعی در بیماران مبتلا به دیابت انجام شد. مواد و روش ها: تحقیق حاضر از نظر روش، توصیفی همبستگی در قالب مدل سازی معادلات ساختاری بود. جامعه مورد نظر شامل تمامی بیماران مبتلا به دیابت نوع ۲ مراجعه کننده به کلینیک های تخصصی دیابت سطح شهر تهران در بهار و تابستان ۱۴۰۰ بودند. نمونه مورد بررسی به تعداد ۳۸۲ نفر و به روش در دسترس انتخاب شدند. ابزار مورد استفاده شامل، پرسشنامه خود مراقبتی، پرسشنامه خود فراروی بزرگسالان لونسون و پرسشنامه حمایت اجتماعی فلمینگ بود. جهت تفسیر داده ها نیز از نرم افزارهای SPSS۲۱ و LISREL ۸.۵ استفاده گردید. نتایج: مدل مفهومی پیشنهادی مورد تایید قرار گرفت. تمامی شاخص های برازش مدل (همانند RMSEA، GFI، CFI، SRMR) در دامنه قابل قبول تا خوب قرار داشتند و الگوی مورد نظر از ساختار عاملی و برازش مطلوبی برخوردار بود. خود فراروی با حمایت اجتماعی و خود مراقبتی ارتباط مستقیم و قوی داشت. نقش میانجی گر حمایت اجتماعی نیز مورد تایید قرار گرفت. نتیجه گیری: بهبود مولفه خود فراروی با بهبود حمایت اجتماعی و ارتقاء خود مراقبتی همراه بوده و می تواند به عنوان راهکاری روانشناختی در کنار درمان های پزشکی مورد استفاده قرار گیرد.

کلمات کلیدی:

بیماری دیابت، خود مراقبتی، خود فراروی، حمایت اجتماعی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1552377>

